

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 68.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366669008/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Lad mig først see lidt endnu – sagde Arnold bønlig og kunde ikke rive sig bort fra det fortryllende Billede. – Ogsaa et Blik endnu paa dette – vedblev han og pegede paa Moderen med de to Børn paa Skjødets – det er formodentlig et Slags Allegorie, men Allegorier kan jeg ikke lide for min Døds, jeg forlanger heller ingen Forklaring derover. Siig mig kun hvem den dunkle Figur er der i Baggrunden med Dolken og Masken; det skal vel være Melpomene; men hvorfor ligner Masken min skønne Grevinde? og hvorfor har Moderen det ængstelige Blik og de to ligestore Børn? thi det skal dog vel være en Madonna? jeg vilde idetmindste ønske, hun var det; Intet uden den skønne Cordulas Blik kan drage mig bort fra dette fromme moderlige Aasyn ...»

«Men kom dog! – raabte Floristan – dersom De dvæler et Øieblik endnu, seer De aldrig den skønne Cordula meer ...»

«Hvorledes? du vil bringe mig til hende, velsignede Yngling – raabte Arnold og faldt Floristan om Halsen – for mig hvorhen du vil, jeg følger dig strax. Men det er sandt, den forrykte Gamle maa jeg dog først lukke ud, ellers hungret han jo ihjel derinde – bic lidt, jeg kommer strax igjen.» – Derpaa løb han tilbage i den mørke Gang, for at lukke den Gamle ud af Hvælvingen; men forvildede sig i Mørket og kunde ingensteds finde nogen Dør. Der faldt nu ogsaa adskillige underlige Tanker ham ind, om hvo det Gjenfærd kunde være, han havde hølét for sig selv, og hvo han selv igrunden var, siden hans Billede hang tilskæret mellem Konger og Fyrster. –

«Det er forsildig – lod nu Floristans Stemme efter ham – vogt dig for Melpomene! hun kommer.» Hvad skal nu den Snak betyde – tænkte Arnold – at bede en Digter vogte sig for den tragiske Musa – jeg veed jo dog, Muser og Gratier ingen Skade gjør os nuomstunder; men kunde jeg kun finde den forhexede Dør! –

Endelig fandt han Døren, og da han traadte ind i Hvælvingen, saac han den ulykkelige Gamle, bleg som en Doende, med sønderrevne Klæder og affrevne Haar, kuele ved Sengen og bade Blodpletterne paa Lagenet med sine Taarer, medens han bestandig gned derpaa og mumlede nogle uforstaaelige Ord. – Dette Syn bevægede Arnold til Medynk. «Fortvivl ikke, Gubbe! din Synd kan vel tilgives dig» sagde han og lagde Haanden paa det isgraa blødende Hoved. Da reiste den Gamle sig, saac paa ham med et underligt Smil og takkede: «I vil ikke lade eders høie Blod komme over mit Hoved – sagde han – nu vel,